

De vloek van de sluiswachter

Zodra het water stijgt, ontwaakt een eeuwenoude woede

Hubertus Timmers

De vloek van de sluiswachter

Er wordt gezegd dat de sluis van Wervik, West-Vlaanderen, meer bewaakt dan alleen het stromende water van de Leie. Het is een plek van donker verleden, waar geheimen verborgen liggen die het daglicht nooit mogen zien. Dit is het verhaal van **De Vloek van de Sluiswachter**, een gruwelijke legende die de stad sinds eeuwen in zijn greep houdt.

Het begin van de legende

Lang geleden, in de late jaren 1800, was Wervik een bloeiend stadje, omgeven door velden en de rustige stroming van de Leie. Aan de oevers van de rivier stond een oude sluis, onmisbaar voor het transport en de visserij in de streek. De sluiswachter, een man genaamd **Gustaaf**, had een reputatie als een stille maar strenge bewaker. Zijn leven draaide om het goed functioneren van de sluis en hij hield alles en iedereen nauwlettend in de gaten. Hoewel hij weinig sprak, werd hij gerespecteerd door de lokale bevolking.

Maar er gingen geruchten rond. Het dorp fluisterde over vreemde gebeurtenissen rond de sluis. Mensen vertelden verhalen over nachtelijke kreten die uit het water leken te komen, gevolgd door het geluid van rammelende kettingen. Sommigen beweerden dat ze schimmen hadden gezien langs de oevers, figuren die verdwenen zodra je dichterbij kwam. Maar niemand durfde ooit te vragen wat er werkelijk aan de hand was bij de sluis.

De tragische gebeurtenis

Op een koude, mistige nacht gebeurde er iets dat het lot van de sluis en zijn wachter voor altijd zou veranderen. Een jong meisje uit het dorp, **Margaretha**, werd vermist. Ze was de dochter van een rijke boer, en haar verdwijning zorgde voor paniek. De dorpingen begonnen een zoekactie en trokken naar de oevers van de Leie. De sluiswachter was de laatste die haar had gezien, en de verdenkingen vielen al snel op hem.

Gustaaf hield vol dat hij onschuldig was. Hij beweerde dat hij Margaretha had zien spelen bij de rivier, maar dat ze plotseling in de mist was verdwenen. Niemand geloofde hem. Woedend en verward namen de dorpingen het heft in eigen handen. In een razernij brachten ze Gustaaf naar de sluis, bonden hem vast met zware kettingen en gooiden hem in het koude water van de Leie, waar hij naar de bodem werd getrokken. De volgende ochtend werd zijn lichaam niet gevonden. Alleen de rimpelingen in het water herinnerden aan de wrede daad van de vorige nacht.

De vloek

Het leek alsof de sluis na de dood van Gustaaf een donkere gedaante aannam. De rustige stroming van de Leie werd woester, en de nachtelijke kreten keerden terug, luider en angstaanjagender dan ooit. Het duurde niet lang voordat de dorpingen geloofden dat de geest van de sluiswachter terug was gekomen om wraak te nemen op hen die hem hadden verraden.

Mensen die te dicht bij de sluis kwamen, vertelden over onzichtbare handen die aan hun voeten trokken, alsof ze in het water werden getrokken. Schimmen van Gustaaf, gehuld in natte kleren en omgeven door kettingen, zouden zijn gezien langs de oevers van de Leie, altijd bij de sluis. Er werd gezegd dat, wanneer de mist over de rivier trok, zijn gekwelde ziel de wacht hield bij de poorten van de sluis, zoekend naar gerechtigheid.

Vissers die hun boten door de sluis wilden loods, meldden plotselinge mechanische storingen, gevolgd door het onheilspellende geluid van metaal dat tegen elkaar sloeg. De geluiden klonken als de kettingen die Gustaaf vastgebonden hadden in zijn laatste momenten. Wie het waagde om 's nachts bij de sluis te komen, vertelde dat ze voetstappen hoorden volgen, maar wanneer ze omkeken, was er niemand te zien.

De nacht van de verzoening

Generaties gingen voorbij, maar de vloek bleef. Niemand durfde nog in de buurt van de sluis te komen zodra de zon onderging. Het werd een plek van angst, en het verhaal van Gustaaf de sluiswachter werd doorgegeven van ouder op kind.

Een jonge priester, **Vader Elias**, nieuw in het dorp, hoorde het verhaal van de sluis en besloot dat hij een manier moest vinden om de geest van Gustaaf tot rust te brengen. Hij was vastberaden om de vloek op te heffen, ondanks de waarschuwingen van de oudere dorpsbewoners.

Op een nacht, gewapend met een kruis en gebeden, ging Vader Elias naar de sluis. De mist was dik en het geluid van kettingen rammelde in de verte. Bij de sluis aangekomen, begon hij zijn gebeden te reciteren, hopen de geest van Gustaaf te kalmeren. Plotseling voelde hij een ijsskoude wind en hoorde hij een stem – een fluistering, nauwelijks hoorbaar, maar geladen met verdriet en woede. Het was Gustaaf.

De grond onder Elias begon te trillen en de sluisdeuren klapten met een kracht die geen mens had kunnen veroorzaken. De priester riep naar de geest, smeekte hem om vergeving te zoeken en het aardse rijk te verlaten. Maar de geest leek geen verzoening te willen. In plaats daarvan werden de voetstappen van Gustaaf steeds luider en dichterbij, tot de kettingen om Elias' enkels leken te klampen.

Op het laatste moment sprak Elias de woorden uit die hij in een oud manuscript had gevonden – een gebed om vergeving en vrede voor een onrechtvaardig gestorven ziel. De wind stopte abrupt en de klanken van de kettingen stierven weg. De mist trok langzaam op, en de sluis werd stil. Het leek alsof de geest van Gustaaf eindelijk rust had gevonden.

Het einde of een nieuw begin?

De dorpelingen van Wervik hoorden over de dappere daad van Vader Elias en geloofden dat de vloek eindelijk was opgeheven. Voor het eerst in decennia voelden ze zich weer veilig in de buurt van de sluis. Maar sommige oude bewoners fluisterden nog steeds, zeggend dat de vloek niet echt gebroken was. Ze geloofden dat de geest van de sluiswachter alleen sliep – wachtend op het juiste moment om weer te ontwaken.

Nu, jaren later, durven de mensen weer langs de sluis te wandelen, maar niemand vergeet het verhaal van Gustaaf de sluiswachter. En soms, op mistige nachten, hoor je nog steeds het zachte geluid van kettingen die in de verte rammelen, als een herinnering aan de oude vloek.

Wie weet of de geest ooit echt verdwenen is, of slechts wacht in de schaduwen van de nacht.

HUBERTUS TIMMERS BOOKS
<http://www.hubertustimmers.be/>